

Sygn. akt III KZ 16/13

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński

w sprawie M. T.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 kwietnia 2013 r.,

zażalenia skazanego na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału
Karnego Sądu Apelacyjnego w B.

z dnia 17 stycznia 2013 r.,

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie
zakończonyj prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w S.

z dnia 22 października 2008 r., utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu
Okręgowego w B.

z dnia 9 kwietnia 2009 r.,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 i 3 k.p.k. w zw. z art.
545 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodniczący Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego odmówił przyjęcia – na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. – własnoręcznie sporządzonego przez skazanego M. T. wniosku o wznowienie postępowania w sprawie, zakończonyj prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w S. - sygn. akt [...], utrzymanym w mocy

wyrokiem Sądu Okręgowego w B. wydanym w sprawie [...]. W uzasadnieniu podniósł, że wobec opinii ustanowionego dla skazanego obrońcy z urzędu, o braku podstaw do sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania w tej sprawie, zarządzeniem z dnia 2 stycznia 2013 r. w oparciu o przepis art. 120 § 1 k.p.k. skazany został wezwany – pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku – do usunięcia w terminie 7 dni braku formalnego wniosku o wznowienie postępowania, przez jego sporządzenie i podpisanie przez adwokata, jednak we wskazanym terminie tego nie uczynił

Na powyższe zarządzenie zażalenie wniósł skazany, kwestionując w nim zasadność, wyrażonej przez wyznaczonego mu z urzędu obrońcę, opinii co do braku podstaw do sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania oraz zarzucając brak rzetelności adwokata przy wykonaniu, kwestionowanej przez skarżącego czynności procesowej, a także formułując zastrzeżenia do wymienionych w zażaleniu sędziów oraz wskazując na uchybienia jakich się dopuścili w związku z jego sprawą.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest bezzasadne.

Podniesione w nim okoliczności nie mają znaczenia dla dokonania kontroli instancyjnej zaskarżonego zarządzenia. Natomiast trafnie uznano w uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia, że skazany – mimo skutecznego wezwania – nie usunął braków formalnych sporządzonego przez siebie wniosku o wznowienie postępowania i nie dopełnił tym samym, określonego w art. 545 § 2 k.p.k., wymogu sporządzenia i podpisania takiego wniosku przez adwokata albo radcę prawnego. Tymczasem uczynienie zadość temu ustawowemu rygorowi skutkuje dopiero możliwością przyjęcia do rozpoznania takiego wniosku i – w konsekwencji – dokonania merytorycznej jego oceny.

Dodać należy, że skazany w dotychczasowym postępowaniu wznowieniowym, miał już wyznaczonego z urzędu obrońcę dla ewentualnego sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie, który nie znalazł ku temu podstaw, ani faktycznych, ani prawnych, akcentując, że również skazany nie wskazał nowych faktów lub dowodów, które mogłyby stanowić dla obrońcy podstawę do opracowania wniosku o wznowienie postępowania.

Próba podważenie przez skazanego zasadność tej oceny, nie ma dla rozpoznania jego zażalenia żadnego znaczenia. Analizując ocenę materiału dowodowego zebranego w sprawie dokonaną przez obrońcę w kontekście przesłanek wznowieniowych, brak jest podstaw do stwierdzenia, by podjęte przez niego czynności były wykonane w sposób nierzetelny. W związku z tym odmienne przekonanie skarżącego, nie mogło doprowadzić do podważenia trafności zaskarżonego zarządzenia, która znajduje oparcie w powołanych przepisach procesowych, wskazanych jako podstawa prawna kwestionowanego rozstrzygnięcia.

Z tych też względów zaskarżone zarządzenie należało utrzymać w mocy.